

De post als communicatie

ER was eens.

Een postbode in een klein dorpje ergens in Nederland, die tijdens zijn, toen nog, dagelijks ronden het volgende had op gemerkt; Veel mensen verwachten op een bepaald tijdstip de postbode en kijken vol verwachting of er wat in de bus komt of niet. Wat de postbode brengt is voor een ieder relevant.

Het was de postbode op gevallen dat hij voor één adres nooit post had maar dat er altijd een mevrouw achter het raam stond, kennelijk in afwachting of zij post zou ontvangen.

Op gegeven moment, hij vond haar zielig, heeft hij haar zelf, niet onder eigen naam, een brief geschreven en de brief in zijn functie als postbode bezorgt. Hij zag dat ze verblijdt naar de deur ging en nam het besluit haar regelmatig te schrijven.

Hij heeft een truc verzonnen om met haar in contact te komen en vernam van haar de mooie verhalen die zij per post ontving en zag de blijdschap bij haar vertellen over de brieven. Zijn beroep kreeg meerwaarde.

Er was eens.

Een postbode die bij ons, toen in Friesland wonend, de dagelijkse post bezorgde, waar wij en ook onze burens elke dag weer naar uitkeken.

Op een dag, dat wij post ontvingen was er een opmerkelijk geadresseerde brief uit Amerika bij

Het adres vermeld als: "Familie Overbeeke Friesland". Gezonden door mijn zuster die tijdelijk in Amerika vertoefde. Zij had ons adres in Friesland in Amerika niet bij de hand en gokte de brief op die wijze te versturen.

Het mag een wonder heten dat de brief zo aangekomen is ondanks wij echt nog niet zo bekend waren in Friesland.

Bij toeval ontdekten wij dat onze postbode, gezegend met een fenomenaal geheugen, in Friesland de man was die poststukken waar adres problemen mee waren op mocht lossen.

Hij had nooit daarvoor iets tegen ons gezegd, hij meende dat zo iets tot zijn taak behoorde. Hij was wel de gewone man die er voor gezorgd had dat een communicatie met mijn zusje in stand gehouden werd. Zijn en gebeuren die dingen in onze versnelde wereld nog. Zijn beroep kreeg meerwaarde.

Er was eens'

In vroeger jaren dat mensen elkander nog brieven of briefkaarten stuurden om iets van henzelf te laten lezen, gebeurde ook wel als frappante en soms ander bedoelde berichtgeving in hun communicatie.

Het was veelal gewoon om het schrijven als volgt te beginnen;

Beste lui, Hoe gaat het met jullie, met ons gaat het ook goed, of bij ons gaat het niet goed, enz. enz.

Maar, er werd door velen op deze wijze wel gecommuniceerd, gebrekkig, kort aan gebonden. Maar het gebeurde.

Ik bezit briefkaarten van mijn vader aan mijn moeder, uit 1920 toen zij met elkander verkeerden, geadresseerd als; aan mej. M. en afzender I.

Alleen de eerste hoofdletters van hun voornamen, in dit geval Marie en Izaak.

Vooraf, in die tijden voor en na de oorlog, er werd alles gedaan om van elkander iets te horen, lezen. Zo schrijven gaf meerwaarde.

Er is nu.

Post naar elkander sturen op diverse wijze is uitgebreid mogelijk. Per E-Mail, WhatsApp, Facebook, en nog veel meer. Soms ook kort aan gebonden en afkortingen waar de bejaarde garde niet zo best mee uit de voeten kan, Maar, er wordt gecommuniceerd, al lijkt het soms een surrogaat van de op retour zijnde post bode.

Niets is minder waar, de communicatie mogelijkheden zijn veel meer. Bedenk wel dat de kwaliteit van ons communiceren niveau moet houden en bedenk ook dat de mensen die niet met de zegeningen van het internet kunnen omgaan een uitstervend soort is.

Kijk altijd in je omgeving, dat niet zo ver weg is, naar mensen die geen post ontvangen, van de postbode of via het internet. Kijk er naar zoals de door mij aangehaalde postbode, zelfs een ansichtkaartje doet al veel.

Wat is onze meerwaarde aan de waarde van het Internet?

Non Solus

Noot: het verhaal van de postbode en de mevrouw is eens uitgezonden op TV.

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel